

بررسی تأثیر آنزیم و مواد شیمیایی دیگر بر بهبود ارزش غذایی جو در تغذیه مرغان تخمگذار

علیرضا آذربایجانی، محمود شیوازاد و علی اکبر یوسف حکیمی*

چکیده

تغذیه دانه جو به میزان بالا به مرغان تخمگذار، موجب کاهش مصرف خوراک و کوچک شدن اندازه تخم مرغها می شود. جهت رفع مشکلات تغذیه‌ای دانه جو در مرغان تخمگذار از مواد شیمیایی مانند آنزیم تجاری مؤثر بر جو (فین فید)، آنتی بیوتیک اکسی تتراسیکلین، سولفات مس، سولفات منیزیم و بی کربنات سدیم استفاده گردید. افزودن مواد شیمیایی همچون آنتی بیوتیک، بی کربنات سدیم، سولفات مس و سولفات منیزیم، تأثیری بر عملکرد مرغان تخمگذار تغذیه شده با جو نداشت، جز این که سولفات مس باعث افزایش جزئی در وزن تخم مرغ گردید. افزودن آنتی بیوتیک و بی کربنات سدیم ضخامت پوسته تخم مرغ را افزایش داد. افزودن آنزیم به جیره مرغان تخمگذار تغذیه شده با جیره پایه جو، موجب بهبود عملکرد مرغان تخمگذار گردید. مرغان تخمگذار بالغ به خوبی توانستند جیره‌های حاوی سطوح بالای جو به همراه آنزیم را تحمل کنند و چنین جیره‌ای برای مرغان تخمگذار تفاوت محسوسی با جیره شاهد ذرت نداشت.

واژه‌های کلیدی - مکمل، ارزش غذایی جو، مرغ تخمگذار

مقدمه

شده، موجب افزایش ویسکوزیتی مواد هضمی می‌گردند. علاوه بر این بتاگلوکان‌ها دارای خاصیت جذب سطحی قوی می‌باشند که سطح مواد غذایی و همچنین سطح لوله گوارشی را پوشانده، در هضم و جذب مواد مغذی در طیور و خصوصاً جوجه‌های گوشتی ایجاد اختلال می‌کنند (۳). اثرات بتاگلوکان‌ها در طیور تخمگذار به مراتب کمتر از جوجه‌های گوشتی است. لیکن به نظر می‌رسد که تغذیه سطوح بالای جو به مرغان تخمگذار، علاوه بر افزایش درصد تخم مرغهای کثیف

مصرف زیاد جو در جیره مرغان تخمگذار معمولاً موجب افزایش تخم مرغهای کثیف و آلوده به مدفوع می‌گردد، که علت آن تغییر در یکنواختی مدفوع و چسبنده و آبکی شدن مدفوع به دلیل وجود بتاگلوکانها^۱ می‌باشد (۷). بتاگلوکان‌ها در دیواره سلولی آندوسپرم^۲ نشاسته‌ای دانه جو قرار داشته و از دسته پلی ساکاریدهای غیر نشاسته‌ای هستند. این کربوهیدرات‌ها توسط آنزیم‌های گوارشی طیور هضم نمی‌شوند و هنگامی که به طیور داده می‌شوند در آب موجود در محتویات دستگاه گوارشی حل

* به ترتیب دانشجوی سابق کارشناس ارشد، دانشیار و استادیار علوم دامی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تهران

۱- β -Glucan ۲-Endosperm

دارای اثر منفی بروزن تخم مرغ باشد. علت آن احتمالاً تأمین نشدن اسیدهای چرب ضروری به میزان کافی در این جیره‌ها است (۷).

برخلاف جوجه‌های جوان، پرنندگان بالغ دارای دستگاه گوارشی توسعه یافته هستند که آنها را در غلبه بر اثرات مضر بتاگلوکان‌ها یاری می‌دهد (۵). این در حالی است که عده‌ای دیگر این پدیده را یک تفاوت ظاهری می‌دانند و معتقدند جوجه‌های گوشتی برای رشد سریع و استفاده مؤثر از خوراک‌های با قابلیت هضم بالا انتخاب (ژنتیکی) شده‌اند. این انتخاب شامل سازگاریهای دستگاه گوارشی است که ممکن است آنها را برای استفاده از جیره‌های با قابلیت هضم پایین، کم بازده کند (۲). جهت بهبود ارزش غذایی دانه جو و کاهش اثرات نامطلوب تغذیه‌ای آن، فرآیندهای مختلف فیزیکی، بیولوژیک و شیمیایی مورد استفاده قرار می‌گیرد. آسان‌ترین و مرسوم‌ترین روش‌های فرایند جو، افزودن مواد مختلف شیمیایی و به ویژه آنزیم‌ها به جیره‌های حاوی جو می‌باشد. گزارش‌های ضد و نقیضی در مورد سودمندی آنزیم‌ها در تغذیه مرغان تخمگذار وجود دارد. برنز و همکاران (۶) گزارش نمودند که افزودن آنزیم بتاگلوکاناز به جیره پایه جو در مرغان تخمگذار هیچ اثری بر عملکرد آنها نداشته است. علاوه بر این، آنزیم مورد استفاده دارای اثر منفی بر کیفیت پوسته تخم مرغ بوده، همچنین باعث افزایش جزئی رنگ زرده تخم مرغ گردیده است. این محققین مشاهده نمودند که افزودن آنزیم موجب افزایش وزن و بازده استفاده از غذا در جوجه لگهورن‌های تغذیه شده با جوی بدون پوشینه^۱ گردید. افزودن آنزیم اگر چه دارای اثر مفیدی بر افزایش وزن و مصرف خوراک مرغها بود ولی بر تولید تخم مرغ، وزن تخم مرغ در ابتدای تخم گذاری، متوسط وزن تخم مرغ، وزن مخصوص تخم مرغ، عدد هاو^۲ میزان مرگ و میر مرغان اثر نداشت. ورنجس و ونک (۱۲) گزارش نمودند که علیرغم کاهش حساسیت مرغان بالغ به چسبناکی محتویات روده، افزودن آنزیم به جیره مرغان بالغ موجب بهبود استفاده از انرژی

در آنها می‌گردد.

افزودن پنی سیلین پروکائین^۳ به جیره پایه چاودار باعث افزایش قابل ملاحظه در رشد و بازده استفاده از خوراک جوجه‌های گوشتی شد (۹). محققین تأثیر مثبت آنتی بیوتیک‌ها در جیره‌های حاوی مواد صمغی همچون بتاگلوکان‌ها را ممانعت از فعالیت مضر میکروبی در درون روده‌ها عنوان می‌کنند (۳).

گزارش‌های کمی در مورد استفاده از املاح معدنی به منظور بهبود ارزش غذایی جو و سایر غلات دارای مشکلات تغذیه‌ای نظیر چاودار و تریتیکاله وجود دارد. لی و کمپیل (۸) گزارش نمودند افزودن کلرورسدیم به جیره جوجه‌های گوشتی سبب بهبود عملکرد این پرنندگان گردید. در تحقیق مشابهی که توسط بدفورد و همکاران (۵) انجام گرفت، فایده‌ای از افزودن کلرورسدیم به جیره پایه چاودار مشاهده نگردید.

سولفات مس یک ترکیب ضد میکروبی می‌باشد. هنگامی که اویاجی و بیکر (۴) از غلظت بالای مس در تغذیه جوجه‌های گوشتی که روده‌های کور آنها قطع شده بود استفاده کردند، ملاحظه نمودند که قابلیت هضم همی سلولز موجود در جیره از ۲۲/۱ به ۳۶/۶٪ افزایش یافت. دانه جو به عنوان یک دانه پرفیبر، به طور متوسط دارای ۶٪ الیاف خام، ۱۳٪ پروتئین خام، ۱۹٪ دیواره سلولی^۴ و ۷٪ دیواره سلولی بدون همی سلولز^۵ است (۱۱) و به این ترتیب به طور تقریبی دارای ۱۲٪ همی سلولز می‌باشد. در این آزمایش از بی کربنات سدیم و سولفات منیزوم نیز استفاده شد. بی کربنات سدیم به منظور تغییر pH در ناحیه میانی روده‌ها (در نتیجه عمل تحریکی آن بر ترشح اسید معده) و ترغیب و تحریک فعالیت میکروبی در نواحی انتهایی روده، جهت هضم بهتر بتاگلوکان‌ها و کاهش چسبناکی مواد هضمی استفاده شد. سولفات منیزوم در نقش یک مسهل ساده و به منظور افزایش مصرف خوراک در جیره‌های پایه جو مورد استفاده قرار گرفت، زیرا بتاگلوکان‌ها با خاصیت چسبندگی خود باعث کاهش سرعت عبور مواد

۱-Hull - less barley

۲-Haugh unit score

۳-Procaine penicillin

۴-NDF

۵-ADF

هضمی می‌شوند، که این امر موجب کاهش مصرف خوراک در طیور و به ویژه جوجه‌های جوان می‌گردد (۳).

مواد و روشها

این آزمایش بر روی ۱۶۸ قطعه مرغ تخمگذار از نژاد لگهورن سفید و واریته «های لاین»^۱ انجام شد. سالن مرغان تخمگذار دارای جهت شمالی - جنوبی به ابعاد ۴۵×۶×۳ متر بود. این سالن مجهز به سیستم‌های تهویه، روشنایی و گرمایی بود. سیستم نگهداری مرغان به صورت قفسهای سیمی مطبق ۲ طرفه، در ۳ طبقه و در ۲ ردیف مجزا در طول سالن امتداد داشت. قبل از شروع مرحله اصلی آزمایش، مدت ۱۵ روز به عنوان مرحله پیش آزمایش در نظر گرفته شد. در این مدت از مرغان به صورت انفرادی رکورد برداری گردید و سپس با توجه به آمار برداشته شده مرغها در گروههای ۴ تایی در داخل هر قفس پخش شدند. هر ۸ قطعه مرغ تخمگذار به عنوان یک تکرار آزمایش در نظر گرفته شد. آزمایش در سن ۱۲/۵ ماهگی با تغذیه جیره‌های آزمایشی آغاز گردید. مدت آزمایش ۷ هفته بود. در سه هفته اول جیره‌های آزمایشی تغذیه شدند اما هیچ‌گونه رکورد برداری انجام نشد. جیره‌های آزمایشی با استفاده از رایانه (۱) و براساس جداول احتیاجات مرغان تخمگذار (NRC، ۱۹۹۴) تنظیم شدند (۱۰). در این جیره‌ها دانه ذرت به طور کامل به وسیله جو جایگزین گردید و کمبود انرژی جیره از طریق روغن طیور برطرف شد. مواد شیمیایی مانند آنزیم تجاری مؤثر بر جو (فین فید)، سولفات منیزوم، بی‌کربنات سدیم، سولفات مس و آنتی بیوتیک اکسی تتراسیکلین به ترتیب در مقادیر ۱/۰٪، ۱/۰٪، ۱/۰٪ و ۱/۰٪ و ۱۱۰ میلی‌گرم در کیلوگرم به جیره‌های آزمایشی افزوده شد. ترکیب جیره‌های آزمایشی در جدول ۱ نشان داده شده است.

در طی دوره آزمایش، وزن و تعداد تخم مرغهای هر واحد آزمایش ۳ روز یک بار و مقدار خوراک مصرفی و وزن مخصوص تخم مرغها به طور هفتگی اندازه‌گیری شد. وزن

مخصوص تخم مرغها به روش غوطه ور نمودن در محلول آب نمک و با استفاده از هیدرومتر مخصوص تعیین گردید. این آزمایش در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با ۷ جیره و ۳ تکرار، مجموعاً در ۲۱ واحد آزمایشی انجام شد. هر واحد آزمایشی شامل ۸ قطعه مرغ تخمگذار بود. ضریب تبدیل غذایی از تقسیم کیلوگرم خوراک مصرفی بر کیلوگرم تخم مرغ تولیدی به دست آمد. درصد تخمگذاری براساس روز مرغ، از تقسیم نمودن تعداد تخم مرغ تولیدی هر واحد آزمایشی بر روز مرغ همان واحد آزمایشی ضرب در ۱۰۰ محاسبه گردید. اطلاعات جمع‌آوری شده با استفاده از بسته نرم‌افزاری آماری SAS با کاربرد مدل آماری طرح بلوک‌های کامل تصادفی مورد تجزیه آماری قرار گرفت. مقایسه میانگینها با استفاده از آزمون چند دامنه‌ای دانکن انجام پذیرفت (۶).

نتایج

همان‌طور که در جدول ۲ ملاحظه می‌شود بیشترین مصرف خوراک روزانه متعلق به مرغان دریافت‌کننده آنزیم و کمترین مقدار متعلق به مرغان دریافت‌کننده جیره حاوی بی‌کربنات سدیم است، که تفاوت معنی‌داری ($P < 0/05$) با یکدیگر دارند. بین جیره‌های شاهد جو، شاهد ذرت و سایر جیره‌های حاوی آنتی بیوتیک، سولفات مس و سولفات منیزوم تفاوت معنی‌داری مشاهده نگردید. چنانچه در این جدول مشاهده می‌شود، بالاترین ضریب تبدیل غذایی متعلق به جیره شاهد جو و بهترین ضریب تبدیل غذایی مربوط به جیره شاهد ذرت بود، اما هیچ‌کدام از جیره‌ها با یکدیگر تفاوت معنی‌داری نداشتند.

وزن تخم مرغ از دیگر شاخصهای مهم در ارزیابی عملکرد مرغان تخمگذار است. همان‌طور که در جدول نتایج مشاهده می‌شود بیشترین وزن تخم مرغ مربوط به جیره حاوی سولفات مس و کمترین وزن تخم مرغ مربوط به جیره حاوی سولفات منیزوم است. تفاوت معنی‌داری بین جیره حاوی سولفات

جدول ۱- ترکیب جیره‌های مختلف آزمایشی مرغان تخمگذار

جیره‌های آزمایشی							شاهد	شاهد جز	سولفات منیزیم	بی‌کربنات سدیم	سولفات مس	آنتی بیوتیک	آنزیم	
							۶۷/۳	-	-	-	-	-	-	
ذرت							-	-	-	-	-	-	-	-
جو							۱۳/۷۷	۱۳/۸	۱۳/۸	۱۳/۸	۱۳/۸	۱۳/۸	۱۳/۸	۱۳/۸
کنجاله سویا ۴۴٪							-	۷	۷	۷	۷	۷	۷	۷
روغن طیور							۶/۴۸	-	-	-	-	-	-	-
سبوس گندم							۲	۲	۲	۲	۲	۲	۲	۲
پودر ماهی							۸/۱۶	۸	۸	۸	۸	۸	۸	۸
صدف							۱	۱	۱	۱	۱	۱	۱	۱
دی کلسیم فسفات							۱	۱	۱	۱	۱	۱	۱	۱
مکمل ^۱ (ویتامینی - معدنی)							۰/۲	۰/۲	۰/۲	-	-	-	-	-
نمک							۰/۰۵	۰/۰۸	۰/۰۸	۰/۰۸	۰/۰۸	۰/۰۸	۰/۰۸	۰/۰۸
دی-ال متیونین							-	۱	-	-	-	-	-	-
ماده خنثی ^۲							-	-	-	-	-	-	-	-
سولفات منیزیم							-	-	-	۱	-	-	-	-
بی‌کربنات سدیم							-	-	-	-	۱	-	-	-
سولفات مس یا آنزیم							-	-	-	-	-	۰/۱	-	-
آنتی‌بیوتیک ^۳ (میلیگرم در کیلوگرم)							-	-	-	-	-	-	۱۱۰	-
جمع							۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰
محاسبه تخمینی جیره‌ها							۲۷۰۰	۲۷۰۰	۲۷۰۰	۲۷۰۰	۲۷۰۰	۲۷۰۰	۲۷۰۰	۲۷۰۰
انرژی قابل متابولیسم (کیلوکالری در کیلوگرم)							۱۴	۱۴	۱۴	۱۴	۱۴	۱۴	۱۴	۱۴
پروتئین خام (%)							۳	۳	۳	۳	۳	۳	۳	۳
کلسیم (%)							۰/۳	۰/۳	۰/۳	۰/۳	۰/۳	۰/۳	۰/۳	۰/۳
فسفر قابل جذب (%)							۲/۰۴۴	۲/۰۴۴	۲/۰۴۴	۲/۰۴۴	۲/۰۴۴	۲/۰۴۴	۲/۰۴۴	۱/۶۵
اسید لینولئیک (%) ^۲														

۱- مکمل ۱٪ "به رشد" مخصوص مرغان تخمگذار

۲- ماسه بادی

۳- آنتی بیوتیک اکسی تتراسیکلین

۴- آنتی اکسیدان BHT به میزان ۱ در هزار چربی استفاده شد.

جدول ۲- مقایسه میانگین عملکرد مرغان تخمگذار تغذیه شده با جیره پایه جو

تیمار	خوراک مصرفی روزانه (گرم)	ضریب تبدیل غذایی	وزن تخم مرغ (گرم)	درصد تخم گذاری	تولید تخم مرغ روزانه (گرم برای هر مرغ)	وزن مخصوص تخم مرغ
آنزیم	۱۱۶/۶ ^{a*}	۲/۰۷ ^a	۶۲/۴ ^{abc}	۸۶/۶ ^a	۵۴/۱ ^a	۱/۰۷۹ ^c
شاهد جو	۱۰۸/۱ ^b	۲/۱۲ ^a	۶۲/۲ ^{bc}	۸۲/۵ ^b	۵۱/۹ ^{ab}	۱/۰۸۳ ^a
شاهد ذرت	۱۰۵/۷ ^{bc}	۲/۰۷ ^a	۶۲/۸ ^{ab}	۸۱/۹ ^b	۵۱/۶ ^{ab}	۱/۰۷۹ ^c
آنتی بیوتیک	۱۰۷/۲ ^{bc}	۲/۰۸ ^a	۶۳/۱ ^{ab}	۸۱/۹ ^b	۵۱/۴ ^{ab}	۱/۰۸۰ ^{bc}
سولفات مس	۱۰۶/۹ ^{bc}	۲/۰۶ ^a	۶۳/۳ ^a	۸۱/۴ ^b	۵۱/۳ ^b	۱/۰۸۱ ^{bc}
سولفات منیزیم	۱۰۵/۳ ^{bc}	۲/۰۹ ^a	۶۱/۴ ^c	۸۱/۶ ^b	۵۰/۱ ^b	۱/۰۸۰ ^c
بی کربنات سدیم	۹۵/۹ ^c	۲/۰۸ ^a	۶۲/۷ ^{ab}	۷۳/۱ ^c	۴۵/۹ ^c	۱/۰۸۲ ^{ab}
خطای معیار	۱/۱۱۴	۰/۰۳۷۸	۰/۳۷۹۹	۱/۲۶۱	۰/۸۷۲۴	۰/۰۰۰۶۸

* در هر ستون اعدادی که حروف مشابه ندارند در سطح کمتر از ۵ درصد دارای اختلاف معنی دار هستند.

بود ($P < 0/05$).

وزن مخصوص تخم مرغ شاخصی از ضخامت پوسته تخم مرغ می باشد. همان طور که در جدول نتایج مشاهده می شود بالاترین وزن مخصوص تخم مرغ مربوط به جیره حاوی آنتی بیوتیک و کمترین مقدار مربوط به جیره حاوی آنزیم بود. بین جیره حاوی آنتی بیوتیک و بی کربنات سدیم اختلاف معنی داری از نظر وزن مخصوص تخم مرغ مشاهده نشد ولی بین جیره حاوی آنتی بیوتیک و سایر جیره ها تفاوت معنی داری ($P < 0/05$) وجود داشت.

بحث

افزودن آنزیم به جیره جو موجب افزایش معنی دار ($P < 0/05$) مصرف خوراک نسبت به جیره های شاهد جو و شاهد ذرت گردید. این یافته با گزارش برنز و همکاران (۶) مبنی بر افزایش مصرف خوراک در هنگام افزودن آنزیم به جیره پایه جو در تغذیه مرغان تخمگذار مطابقت دارد. افزودن آنتی بیوتیک به جیره مرغان تخمگذار تأثیری بر مصرف خوراک روزانه مرغان

مس با سایر جیره ها، به جز جیره های شاهد جو و سولفات منیزیم، از نظر وزن تخم مرغ مشاهده نگردید. بالاترین درصد تخمگذاری متعلق به جیره حاوی آنزیم و کمترین درصد تخمگذاری مربوط به جیره حاوی بی کربنات سدیم است، البته جیره شاهد جو نیز از حیث این صفت وضعیت خوبی دارد. اگرچه جیره شاهد جو دارای تفاوت معنی داری ($P < 0/05$) با جیره حاوی آنزیم بود، لیکن این جیره با سایر جیره ها، به جز جیره حاوی بی کربنات سدیم، از نظر درصد تخمگذاری تفاوت معنی داری نداشت.

مرغانی که جیره حاوی آنزیم دریافت کردند بالاترین تولید تخم مرغ روزانه و مرغانی که جیره حاوی بی کربنات سدیم دریافت نمودند کمترین تولید تخم مرغ روزانه را داشتند. بین میانگین تولید تولید تخم مرغ روزانه مرغان دریافت کننده آنزیم، آنتی بیوتیک، سولفات مس و شاهد ذرت تفاوت معنی داری مشاهده نگردید. اختلاف بین میانگین تولید تخم مرغ روزانه در مرغان دریافت کننده آنزیم، شاهد جو با تولید مرغان دریافت کننده سولفات منیزیم و بی کربنات سدیم معنی دار

یکدیگر می‌باشند. در واقع تولید تخم مرغ بیشتر با مصرف خوراک بیشتر همراه بوده‌است. از طرف دیگر مصرف خوراک کمتر، تولید کمتری را به همراه داشته و به همین دلیل تفاوت معنی داری بین ضرایب تبدیل غذایی مشاهده نمی‌شود. افزودن آنتی بیوتیک به جیره تأثیر معنی داری ($P < 0/05$) در افزایش وزن مخصوص تخم مرغ نسبت به جیره شاهد جو داشت. این امر ممکن است به دلیل جذب بهتر کلسیم از روده‌ها و یا چرخش مناسب تر کلسیم در بدن مرغ باشد. وزن مخصوص تخم مرغ در جیره‌های حاوی سولفات منیزیوم و سولفات مس کاهش معنی داری ($P < 0/05$) نسبت به جیره شاهد جو نشان می‌دهد. علت این امر اختلاف در جذب یون کلسیم توسط یون منیزیوم و مس در جیره‌های حاوی این یون‌ها می‌باشد که در نتیجه باعث نازک شدن پوسته تخم مرغ می‌شود (۷). تغذیه دانه جو به مرغان تخمگذار بالغ مشکلی از نظر مدفوع چسبناک و کثیفی تخم مرغ، در نتیجه آلوده شدن تخم مرغ به مدفوع به همراه نداشت. از مواد شیمیایی به کار رفته در این آزمایش، آنزیم تجاری فین فید موجب بهبود عملکرد مرغهای تخمگذار تغذیه شده با جیره پایه جو گردید.

سپاسگزاری

بودجه این تحقیق از اعتبارت شورای پژوهشی دانشگاه تهران تأمین شده که بدین وسیله سپاسگزاری می‌گردد.

تخمگذار نداشت. مرغان دریافت کننده جیره‌های حاوی بی‌کربنات سدیم و سولفات منیزیوم کمترین مصرف خوراک را داشتند که ممکن است به دلیل افزایش مصرف آب توسط مرغان تخمگذار تغذیه شده با این جیره‌ها باشد، زیرا بی‌کربنات سدیم موجب افزایش مصرف آب طیور می‌شود. سولفات منیزیوم ترکیبی تلخ مزه نیز می‌باشد. مواد شیمیایی به کار رفته در این آزمایش تأثیری بر وزن تخم مرغ نداشتند، به جز سولفات مس که باعث افزایش جزئی وزن تخم مرغ گردید. افزایش وزن تخم مرغ در این جیره ممکن است به دلیل جذب بهتر اسید لینولئیک در اثر ترشح مقدار بیشتر اسیدهای صفراوی، مطابق آنچه اوپاجی و بیکر (۴) گزارش نمودند باشد. تولید تخم مرغ روزانه به گرم وزن مرغ و درصد تخمگذاری مرغانی که آنزیم دریافت نمودند بالاترین مقادیر را نسبت به سایر جیره‌ها دارا بود و دارای تفاوت معنی داری ($P < 0/05$) با کلیه جیره‌های دیگر و حتی شاهد ذرت بود. ورنجس و ونک (۱۲) گزارش نمودند که علی‌رغم کم بودن حساسیت مرغان بالغ به چسبناکی محتویات روده، افزودن آنزیم به جیره مرغان بالغ استفاده از انرژی را در آنها بهبود داده است. با بررسی ضریب تبدیل غذایی جیره‌های مختلف مشاهده می‌شود که تفاوتی بین ضریب تبدیل غذایی جیره‌ها وجود ندارد، در حالی که تولید تخم مرغ روزانه و مصرف خوراک روزانه مرغان تخمگذار در جیره‌های مختلف دارای تفاوت معنی داری ($P < 0/05$) با

منابع مورد استفاده

- ۱ - شیوازاد، م. ۱۳۷۴. جیره نویسی با کامپیوتر. شرکت سهامی تهیه، تولید و توزیع علوفه (ترجمه). تهران.
- 2- Almiral, M. and E. Garcia. 1994. Rate of passage of barley diets with chromium oxide: influence of age and poultry strain and effect of β -glucanase supplementation. Poul. Sci. 73: 1433-1440.
- 3- Anison, G. 1993. The role of wheat non-starch polysaccharides in broiler nutrition. Aust. J. Agric. Res. 44:405-422.
- 4- Aoyagi, S. and D.H. Baker. 1995. Effect of high copper dosing on hemicellulose digestibility in cecectomized cockerels. Poul. Sci. 74: 208-211.
- 5- Bedford, M.R., H.L. Classen and G.L. Campbell. 1991. The effect of pelleting, salt, and pentosanase on the viscosity of intestinal contents and the performance of broiler fed rye. Poul. Sci. 70: 1571-1577.
- 6- Brenes, A., W. Guenter, R.R. Marquardt and B.A. Rotter. 1993. Effect of β -glucanase/pentosanase enzyme supplementation on the performance of chickens and laying hens fed wheat, barley, naked oats and

- diets. Can. J. Anim. Sci. 73: 941-951.
- 7- Jeroch, H. and S. Danicke. 1995. Barley in poultry feeding. World's Poul. Sci. J. 51:271-291.
- 8- Lee, B.D. and L.D. Campbell. 1983. Effect of addition of varied salt levels on the performance of growing chickens fed rye diets. Poul. Sci. 62: 863-868.
- 9- Macauliffe, T. and J. McGinnis. 1971. Effect of antibiotic supplement to diets containing rye on chick growth. Poul. Sci. 50: 1130-1134.
- 10- National Research Council (N.R.C.) 1994. Nutrient Requirements of Poultry. 9th. Rev. Ed., National Academy Press., Washington D.C.
- 11- National Research Council (N.R.C.) 1989. Nutrient Requirements of Dairy Cattle. 9th. Rev. Ed., National Academy Press., Washington D.C.
- 12- Vranjes, M.V. and C. Wenk. 1996. Influence of *Trichoderma viride* enzyme complex on nutrient utilization and performance of laying hens in diets with and without antibiotic supplementation. Poul. Sci. 75:551-555.